Pregaria.cat

Entrada

Miriam i Josep

Vostè anava assegut molt a prop de la porta. Són seients que donen de cara a la gent. Cada cop que el “rodalies” es para i obren entra un doll d'aire glaçat. Dins el vagó fins fa un xic de calda, mentre sona un clàssic per l'altaveu, el mateix de cada matí.

Vostè, que ja va pels 54, és tot un senyor, i te molt en compte el que de menut va aprendre a l'escola sobre com cal deixar el seient a una dona embarassada. Per això quan van entrar aquella parella no va dubtar ni un instant i va fer una indicació evident a ella perquè seiés. Era molt jove, morena, duia un mocador al cap i estava ja avançada. El seu home, amablement, va fer un suau moviment amb el cap, agraint el seu detall.

Eren forasters. Turcs, magrebins, paquistanís...? Parlaven poc i molt baixet. Ves a saber quina història s'amagava sota aquell posat senzill, modest i fins humil d'una dona en estat de bona esperança i aquell home, que era tan semblant a tants que treballen ara al ram de la construcció.

Potser per la confiança que vostè havia mostrat quan el tren quasi es va buidar a la plaça de Catalunya li van preguntar en un castellà mal pronunciat per la Via Laietana i la comissaria de policia, per favor. Com pertoca a tot un cavaller va pujar amb ells a la plaça i els va indicar el camí. Va ser en aquell moment que li va semblar entendre entre el mots d'agraïment, que no tenien papers, i els havien dit que avui en donaven. Potser perquè érem en temps de Nadal. Van marxar lentament. Ella anava molt pesada.

Vostè, ciutadà d'aquest país, amb molta experiència acumulada, anant cap a casa pensava: “Pobres, els han dit que hi ha una cua per donar papers amb motiu del Nadal! Ells sí que són com Maria i Josep a les vigílies del primer Nadal de la història. Ells sí que són Nadal!”.

“ Mentre eren allà se li van complir els dies, i va néixer el seu fill primogènit, ella el va faixar amb bolquers i el posà en una menjadora, perquè no havien trobat cap lloc on hostatjar-se”. (Lluc 2, 6-7).